

KREVNÍ POUTA: KNIHA ŠESTÁ
KREVNÍ BANKA

TANYA
HUFFOVÁ

PŘEDLOHA TELEVIZNÍHO SERIÁLU

BLOOD TIES

*Knihy nakladatelství [Brokilon](#),
které lze vydat jako e-booky,
si můžete legálně zakoupit
na stránkách [Palmknih](#).
<http://www.palmknihy.cz/web/>*

Tanya Huff

BLOOD BANK

Copyright © 2006 by Tanya Huff

Translation © 2011 by Pavel Musiol

Cover © 2011 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2011 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-005-7 (tištěná knihaú

ISBN 978-80-7456-085-9 (PDF)

ISBN 978-80-7456-086-6 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7456-087-3 (ePub)

ISBN 978-80-7456-088-0 (Mobi)

Tanya Huffová

Krevní banka

Krevní pouta
kniha šestá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2011

Tanya Huffová v nakladatelství Brokilon

Cyklus Krevní pouta

Cena krve
Stopy krve
Linie krve
Spojení krve
Dluh krve
Krevní banka

Cyklus Kouř

*Kouř a stíny **
*Kouř a zrcadla **
*Kouř a popel **

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
brokilon@brokilon.cz

Předmluva

Napsat *Dluh krve* jsem nikdy neměla v úmyslu. Co se mě týkalo, příběh, který jsem vyprávěla, skončil *Spojením krve* – to byl závěr, k němuž jsem směřovala od samého počátku. A pak, po nějaké době, jsem si uvědomila, že bych měla říct ještě něco víc, že bych chtěla prozkoumat Vickiin nový život a to, jak se změnil její svět.

Jeden velký rozdíl spočíval v tom, že Henry se usadil ve Vancouveru, a tak Vicki s Mikem museli přijet za ním. Z této změny vyplývalo, že už neměli žádného vnitřního spojence – vancouverské policejní oddělení mohlo Mikovi dlužit nanejvýš nějakou laskavost, ale nic víc. V případě potíží v tom budou sami. Uznávám, že většinu potíží si způsobují oni sami, ale chápete, co tím myslím.

Protože *Krevní pouta* byla stejnou měrou o vztazích mezi třemi hlavními protagonisty jako o metafyzických záhadách a protože v *Dluhu krve* jsem ony vztahy jednou provždy vyřešila, žádné další knížky o Vicki Nelsonové už nebudou. O těchto lidech jsem už řekla vše, co jsem chtěla. Tak. A hotovo.

Tedy s výjimkou sbírky povídek, již říkáme *Krevní banka*.

Tohle město není dost velké je přímé pokračování *Spojení krve* a vztahuje se k *Dluhu krve*. Vzhledem k tomu, čím se Vicki stala, se podstata děje skrývá už v samotném názvu.

Povídka *Karty také říkají* se rovněž odehrává mezi *Spojením krve* a *Dluhem krve*. Svým způsobem by se bez této povídky nemohl *Dluh*

odehrát tak, jak se odehrál, jelikož ta modrá dodávka, ve které Vicki v *Dluhu* jezdí, se poprvé objevuje právě zde.

Chovat se jako člověk nabízí pohled do Henryho minulosti. Jsem nadšenou fanynkou *Regency Novels* Georgette Heyerové a do téhle doby jsem se ponořila s velkou chutí. Jména postav, jež nejsou skutečnými historickými osobnostmi, jsem převzala z klasických upírských příběhů.

Mstivý duch jezera Nepeakea byl inspirován částečně prudkým vzestupem prodeje, který jsem zaznamenala při pobytu na Floridě a fascinující knihou od Michaela Bradleye „*More than a myth: The search for the monster of Muskrat lake*“. Bradley v ní nejenže zabil veškerou romantiku obklopující lochnesskou příšeru, ale přesvědčil mě, abych se do vod hlubokých jezer raději nepouštěla.

Mít s kým sdílet noc byla napsána pro antologii nazvanou *Svobodný upír bílé pleti hledá sobě rovného*. Ne, opravdu přísahám, já bych na takový název sama nikdy nepřišla. Zbožňuji poslední větu té povídky.

Sceleratus je další sondou do Henryho minulosti. Tahle je ovšem poněkud temnější než většina ostatních. Tento příběh se odrazil od jedné z Henryho vzpomínek v *Ceně krve*.

V povídce *Hnízdo* se Vicki a Mike střetávají s inteligentními obřími brouky sajícími krev v torontském metru. Jakmile víte tohle, vše ostatní tak nějak samo zapadá na své místo...

Kritická analýza je v zásadě variací na téma záhady zamčeného pokoje. Tedy, o tradiční záhadu zamčeného pokoje se možná přímo nejedná, ale osoba, která ji řeší, je upír, takže se to rozumí tak nějak samo sebou.

Tak tu máme Vánoce je povídka speciálně pro tuto sbírku a vznikla v přímém důsledku toho, že jsem ji musela napsat v době Vánoc. Původně měl roli Skrblíka hrát Michael Celluci, ale hned na první stránce jsem si uvědomila, že by to prostě nefungovalo, takže vzniklou mezeru zaplnila Vicki, která je v téhle dvojici nepochybně cyničtější. Za to, že jsem se rozhodla netahat do role Tynýnka Tonyho, mi můžete poděkovat později.

Tohle město není dost velké

„Jau! Vicki, dávej pozor!“

„Promiň. Občas zapomínám, jak jsou ostré.“

„Skvěle.“ Prohrábl se prsty jejími vlasy a zatahal za ně právě tak silně, aby zdůraznil, co měl na mysli. „Už to nedělej.“

„Co nemám dělat?“ Zašklebila se na něj, až se v měsíčním světle, které se rozlévalo po posteli, zaleskly její slonovinově bílé zuby.

„Bud' nezapomínej, nebo ne...“

Zbytek otázky pohřbilo naléhavé zvonění telefonu, dožadujícího se pozornosti.

Detektiv-seržant Michael Celluci si povzdechl. „Počkej chvílku,“ řekl, překulil se a natáhl se pro sluchátko. „Celluci.“

„Právě volali z padesátého druhého obvodu. Dole u Richmondské a Peterovy našli nějaké tělo a myslí si, že bychom se na ně možná chtěli podívat.“

„Dave, je...“ zamžoural na hodiny, „jedna dvacet devět v noci a já nejsem ve službě.“

Jeho parťák na druhém konci linky, teoreticky také mimo službu, odmítl pochopit, co tím naznačuje. „Zeptej se mě, komu patří ta mrtvola.“

Celluci si znovu povzdechl. „Komu patří ta mrtvola?“

„Mac Eislerovi.“

„Do prdele.“

„Zvláštní, přesně totéž jsem řekl i já.“ Nic v Davově hlase nenasvědčovalo tomu, že by se nějak zvlášť bavil. „Budu tam za deset minut.“

„Já za patnáct.“

„Máš něco rozdělaného?“

Celluci viděl, že se Vicki posadila a zpražila ho pohledem. „Měl jsem.“

„Vítej v úžasném světě policejních složek.“

Vickiina ruka vystřelila vpřed a popadla Celluciho za zápěstí dřív, než mohl mrštit telefonem přes místnost. „Kdo je Mac Eisler?“ zeptala se zamračeně, jakmile položil sluchátko zpátky do vidlice a spustil nohy z postele.

„Ty jsi to slyšela?“

„Já slyším i tlukot tvého srdce, proudění tvé krve v žilách, píseň tvého života.“ Poškrábala se bosou nohou na zadní straně lýtky. „Takže bych řekla, že obyčejný telefonní hovor bych měla slyšet taky.“

„Eisler je pasák.“ Celluci se natáhl po vypínači, pak si to rozmyslel a začal se oblékat. Jelikož přímo za oknem trůnil měsíc v úplňku, nepanovala nijak neproniknutelná tma, a vzhledem k Vickiině citlivosti na ostré světlo a také k její výbušné povaze usoudil, že bude bezpečnější, když to nějak zvládne potmě. „Jsme si celkem jistí, že před několika týdny oddělal jednu ze svých holek.“

Vicki sebrala z podlahy tričko. „Irenu MacDonaldovou?“

„Cože? To ses taky doslechla?“

„Chodím mezi lidi. Jak moc jistí znamená to tvoje *celkem jistí*?“

„Já osobně jsem si naprosto jistý. Ale žádný nezvratný důkaz, na který bychom ho dostali, jsme neměli.“

„A teď je mrtvý.“ Natáhla si přes boky džíny a svařila obočí v parodii hlubokého zamyšlení. „Jeminánku. Tak si říkám, jestli to spolu nesouvisí.“

„Jéminánkuj si tu, jak chceš,“ zavrčel Celluci. „Se mnou nejdeš.“

„Žádala jsem tě snad o to?“

„Ten tón poznám. Já tě znám, Vicki. Znal jsem tě, když jsi byla policajt, znal jsem tě, když jsi byla soukromé očko, a je mi jedno, jak

moc ses změnila fyzicky, protože tě znám i teď, když jsi... když jsi...“

„Upír.“ Její oči vypadaly víc stříbrně než šedivě. „Můžeš to říct, Miku. Moje city tím nijak nezraníš. Pijavice, Noční tulák. Stvoření temnot.“

„Osina v zadku.“ Pečlivě se vyhýbaje jejímu pohledu, nasoukal se do podpažního pouzdra s pistolí a přehodil si přes ně bundu. „Tohle je policejní záležitost, Vicki. Neplet' se do toho. Prosím.“ Nečekal na odpověď, ale prošel stíny až ke dveřím ložnice. Pak se s jednou nohou na prahu zarazil. „Pochybuji, že se do svítání vrátím. Nečekej na mě.“

Vicki Nelsonová, bývalý vyšetřovatel Torontské metropolitní policie, bývalý soukromý detektiv a čerstvý upír, se rozhodla, že ho nechá jít. Když dokázal o její proměně vtípkovat, znamenalo to, že už ji přijal. A kromě toho bylo vždycky daleko zábavnější nechat ho za drzé poznámky zaplatit ve chvíli, kdy to nejméně čekal.

Ze tmy sledovala, jak Celluci nastupuje do auta patřícího Davu Grahamovi. Pak, když koncová světla vozu zmizela v dálce, vytáhla náhradní klíče od Mikova vlastního auta a rozjela se po dálnici spojující Downsview se srdcem Toronta.

Najít místo činu nevyžadovalo žádné nadpřirozené schopnosti. Díky policii, tisku a davu morbidně zvědavých lidí tam byla hlava na hlavě. Vicki proklouzla kolem policejního komisaře hlídkujícího na vzdálenějším konci uličky a postupovala stezkami stínů tak dlouho, dokud se neocitla těsně za kruhem policistů postávajících kolem těla.

Mac Eisler býval poměrně přitažlivý, byť nepřilíš vysoký muž bílé pleti. Vystříhal se extravagantního stylu oblékání typického pro jeho povolání a nosil jednoduché značkové rifle a olivově zelenou bundu ze surového hedvábí. V tuto chvíli nevypadal zrovna nejlíp. V obou pečlivě pěstěných rukou měl vražené rezavé hřeby, které držely jeho tělo ve vzpřímené poloze na dveřích zadního vchodu stylové restaurace. Třebaže špičky jeho kožených, ručně šitých kovbojských bot se dotýkaly dřeva dveří, hlavu měl otočenou o celých sto osmdesát stupňů a s výrazem zjevného údivu hleděl ven do uličky.

Pach smrti se mísil s pachem moči a odpadků. Vicki se zamračila. Byl tam ještě jeden pach; ostrý pach dravce, ze kterého se jí ježily chloupky na krku a nutil ji cenit zuby. Překvapená silou vlastní reakce vstoupila tiše do kapsy hlubších stínů, aby se neprozradila.

„Proč bych to měl k čertu nějak komentovat?“

Zaujata vlastní nevysvětlitelnou zuřivostí neslyšela Cellucioho dřív, než uvítal novináře. Lehce změnila pozici a sledovala, jak on i jeho parťák míří do uličky a jdou se poprvé podívat na mrtvé tělo.

„Ježkovy...“

„...oči,“ doplnil mladší z obou detektivů, když se dostali na samotné místo činu.

„Kdo ho našel?“

„Umývač nádobí, když šel vynést odpadky. Je zřejmé, že chtěli, aby ho někdo našel; jinak by toho grázla nepřibili přímo na dveře.“

„Hned za dveřmi je kuchyně. To nikdo neslyšel úderu kladiva?“

„Já ti povím něco ještě zajímavějšího. Všimni si rzi na hlavičkách hřebů – nikdo do nich kladivem *nebušil*.“

„Cože? Někdo je prostě protlačil Eislerovými rukama a pak ještě tvrdým dřevem?“

„Vypadá to tak.“

Celluci vyprskl. „Zkoušíš mi tu naznačit, že se Superman dal na šikmou plochu?“

Vicki využila krytí, které jí poskytl jejich smích, shýbla se a zvedla ze země kus laťky. Na nezlomeném konci byly čtyři díry a ve dvou z nich zbývaly dva osmicentimetrové hřebíky. Jeden ze dřeva vytáhla a zatlačila ho do zdi vedlejší budovy. Na palci jí zůstal rezavý otisk, ale hřebík samotný se nijak nezměnil.

Znovu si vybavila ten pach.

Upír.

„...nemohu přijít k telefonu. Po zaznění dlouhého signálu zanechte prosím vzkaz.“

„Henry? Tady Vicki. Zvedni to, jestli tam jsi.“ Hleděla do tmavé kuchyně a kroutila mezi prsty telefonní kabel. „No tak hni sebou, Fitzroyi. Je mi jedno, co právě děláš, tohle je důležité.“ Proč není doma a nepíše? Nebo nežužlá Tonyho? Nebo něco takového?

„Koukej, Henry, potřebuji informaci. Na mém území loví další... další z nás a já nevím, co bych měla dělat. Vím, co mám chuť udělat...“ Vědomí přítomnosti *dalšího* z nich v ní stále vzbuzovalo zuřivý vztek, „...ale tahle záležitost ohledně nemrtvosti a vysávání krve je pro mě pořád nová, možná že reaguji nepřiměřeně. Zavolej mi. Jsem u Mika.“

Zavěsila a povzdechla si. Upří se o území nedělí. Z toho důvodu zůstal Henry ve Vancouveru, zatímco ona se vrátila do Toronta.

I když jediný důvod, proč jsem se vrátila, to zase není. Hodila Cellucioho náhradní klíče zpátky do zásuvky telefonního stolku a zapřemýšlela, jestli by mu neměla napsat vzkaz vysvětlující tajemně vyprázdněnou palivovou nádrž. „Ne, je to přece detektiv. Ať si na to přijde sám.“

Slunce zapadalo v pět dvanáct. Vicki nepotřebovala hodiny, aby věděla, že už je skoro čas. Cítila, jak slunce klepe na okraje jejího vědomí.

„Je to jako ten okamžik těsně před tím, než tě někdo praští zezadu do hlavy. Když víš, že se to stane, ale nemůžeš s tím vůbec nic udělat.“ Opřela lokty o Cellucioho hrud', položila si hlavu do dlaní a dodala: „*Jenom to trvá věčně.*“

„A tohle prožíváš každé ráno?“

„Těsně před svítáním.“

„A to budeš žít věčně?“

„Tak mi to řekli.“

Celluci se ušklíbl. „*Tak to si můžeš nechat.*“

Přestože Celluci navrhl, že nechá zatemnit jednu ze dvou nepoužívaných ložnic, byla Vicki z té představy poněkud nesvá. Henry Fitzroy si možná ve věku čtyř a půl století mohl dovolit blazeovaný přístup k nebezpečí, že skončí jako zápalná oběť, ale Vicki to pořád připadalo příliš děsivé a neměla v úmyslu být současně bezmocná a nezabezpečená. Do ložnice mohl kdokoliv vejít.

Do zavřené překližkové bedny umístěné na vzdálenějším konci dlouhého, metr a půl vysokého výklenku a pokryté zatemňovacím plátnem nikdo náhodně vejít nemohl – ale Vicki ještě pro jistotu vchod zatarasila dvěma silnými trámy zapřenými do železných skob.

Cítila, jak je jí slunce v patách stále blíž a blíž, a takřka v předklonu spěchala do svého útočiště. Nějakým způsobem se jí podařilo odolat nutkání ohlédnout se.

„Nic za mnou není,“ mumlala si pro sebe, svlékajíc si v nepohodlném prostoru šaty. Se srdcem bušícím do žeber podlezla pod padacím víkem bedny, zajistila ho za sebou západkou a nasoukala se do spacího pytle, který tam čekal nachystaný na úsvit.

„*Proboha svatého, Vicki,*“ řekl tenkrát Celluci, když se krčil na jednom konci, zatímco ona smýkala dovnitř matraci ze široké postele. „*Rakev by aspoň vyjadřovala úctu k historické tradici.*“

„*Ty víš, kde bych ji mohla sehnat?*“

„*Já žádnou rakev ve sklepě nechci.*“

„*Tak přestaň žvanit.*“

Zatímco ležela a čekala na zapomnění, přemýšlela, kde je asi *ten druhý*. Cítili i ostatní upříi pocit blížící se panice, že nemají žádnou kontrolu nad tím, co se s nimi v tom dlouhém čase od úsvitu do soumraku stane? Nebo se stejně jako Henry již smířili s denní smrtí, která vládla jejich nesmrtelným životům? Podle Vicki by vůči sobě navzájem měli pociťovat jistou spřízněnost, jenže jediné, co pociťovala ona, byla majetnická zuřivost. V *jejím* teritoriu nikdo lovit nebude.

„Sladké sny,“ řekla, když se na obzoru zachvělo slunce. „A jestli tě najdu, je po tobě.“

V čase, než se znovu setmělo, Celluci přišel a zase odešel. Vzkaz týkající se auta, který nechal na stole, byl trefný a plný vulgarismů. Vicki k němu přidala pár slov, jež v něm postrádala, a připevnila ho magnetem na ledničku pro případ, že by se Celluci vrátil domů dřív než ona.

Najde pachovou stopu a půjde po ní, z lovce se stane kořist, a než nastane nový úsvit, budou ulice opět patřit jen jí.

Přes vjezd do uličky byla stále natažená žlutá policejní páska. Vicki ji ignorovala. Zahalená nocí jako pláštěm stála před restaurací a větrila.

Skutečnost, že na únikovém východu ještě včera visel ukřižovaný pasák, k zavření podniku zjevně nestačila a pach smrti, k níž došlo ani ne před čtyřicetimi hodinami, takřka dokonale překryly typické

pachy mexické kuchyně. Místo cizího dravce nyní cítila pouze *fajitas*.

„K čertu s tím,“ zamumlala a přistoupila blíže ke dveřím, aby je očichala. „Jak mám sakra najít...?“

Ucítila jeho život okamžik předtím, než promluvil.

„Co děláš?“

Vicki si povzdechla a otočila se. „Očichávám rám dveří. Co bys asi tak řekl, že dělám?“

„Tak já budu konkrétnější,“ zavrčel Celluci. „Co děláš *tady*?“

„Hledám toho, kdo oddělal Mac Eislera,“ začala Vicki. Nebyla si jistá, jak moc je ochotná podávat delší vysvětlení.

„To teda nehleď. Nejsi policajt. Už nejsi dokonce ani soukromé očko. A jak mám ksakru vysvětlit tvoji přítomnost, kdyby tě uviděl Dave?“

Svraštila obočí. „Nemusíš ji nijak vysvětlovat, Miku.“

„Ne? On si myslí, že jsi ve Vancouveru.“

„Řekni mu, že jsem se vrátila.“

„A mám mu taky říct, že dny trávíš zavřená v bedně u mě ve sklepě? A že na denním světle bys shořela? A co mu mám říct ohledně tvých očí?“

Vicki zvedla ruku, aby si popostrčila obroučky brýlí, ale její prsty nahnátly pouze vzduch. Když ji Henry proměnil, retinitis pigmentosa, která ji donutila opustit Metropolitní policii a znemožnila jí noční život, zmizela. Nyní před ní tma neměla žádná tajemství. „Řekni mu, že se to zlepšilo.“

„Tahle nemoc se nelepší.“

„Ta moje se zlepšila.“

„Vicki, já vím, co děláš.“ Vzepjal obě paže k nebi. „A není to poprvé. Musela jsi odejít od sboru. Byla jsi napůl slepá. No a co? Tvůj život se možná změnil, ale ty jsi byla stejně odhodlaná všem dokázat, že jsi pořád ta samá nepřekonatelná Vicki Nelsonová. A být soukromou vyšetřovatelkou ti nestačilo. Vrhala ses po hlavě do absurdně nebezpečných situací, jen abys dokázala, že jsi pořád tím, čím jsi chtěla být. A teď se ti znovu změnil život a ty tu hru hraješ dál.“

Slyšela, jak mu tluče srdce, viděla, jak mu na hrdle pod rozepnutým límečkem bílé košile pulzuje tepna, cítila, jak mu těsně pod povrchem kůže, v dosahu jejích zubů, proudí krev. Její Hlad zesílil a Vicki musela uplatnit veškeré sebeovládání, jemuž ji Henry naučil, aby ho dokázala znovu potlačit. O tohle tu nešlo.

Od doby, kdy se vrátila do Toronta, se nechala jen unášet. Krmila se, lovila, znovu se učila nočnímu životu, obnovovala vztah s Michaelem Cellucim. Po onom nočním telefonátu v ní vykrytalizovala podvědomá nespokojenost, a jak Celluci správně podotkl, existovala pouze jediná věc, kterou opravdu uměla.

Část jeho slovních výpadů pramenila z obav. Po všech letech, která strávili po boku jeden druhého v roli kolegů a milenců, už věděla, jakým způsobem uvažuje: pokud ji mohlo zabít něco tak prostého jako sluneční světlo, co dalšího ještě čekalo na příležitost, aby ji připravilo o život? Podle něj bylo jednou ze základních lidských vlastností chránit ty, které dotyčný člověk miluje – což v jeho případě znamenalo chránit ji.

Ale to tvořilo jen základní prvek oné *části* slovních výpadů.

„Přece ti nemůže dělat kdovíjakou radost, že se ti jen poflakuju po domě. Vařit neumím a okna ti taky neumyju.“ Udělala krok k němu. „Řekla bych, že budeš nadšený, až se zase začnu stavět na vlastní nohy.“

„Vicki.“

„Tak si říkám,“ přemýšlela nahlas, zatímco držela pevně na uzdě Hlad, „jak bys vnímal mou účast na tomhle případu, kdyby nebyl tvůj. Jsem koneckonců k nočnímu lovu vybavena mnohem lépe než nějáci detektivové-seržanti.“

„Vicki...“ vydal ze sebe její jméno jako stěžící artikulované zavrčení.

Naklonila se dopředu, až se rty téměř dotýkala jeho ucha. „Vsadím se s tebou, že to vyřeším dřív než ty.“ A byla pryč. Pohybovala se ve stínech příliš rychle, než aby ji smrtelné oko dokázalo sledovat.

„S kým to tu mluvíš, Miku?“ Dave Graham se rozhlížel po prázdné uličce. „Měl jsem pocit, že slyším...“ Pak zachytil výraz ve tváři svého parťáka. „Zapomeň na to.“

Vicki si už ani nevzpomínala, kdy se naposledy cítila tak živá. *Což je samo o sobě zajímavý pocit, uvážíme-li, že jsem nyní právoplatnou členkou klubu krvežíznivých nemrtvých.* Kráčela po Queen's Street West, takřka opilá životy, jež ji obklopovaly, plně si vědoma toho, jak se před ní dav rozestupuje, aby mohla projít, a obdivných pohledů, které ji všude následovaly. Její starý život se právě spojil s novým.

„*Musíš se vzdát dne,*“ řekl jí onehdy Henry, „*ale ničeho dalšího se vzdávat nemusíš.*“

„*Takže ty mi tu říkáš,*“ zavrčela na něj, „*že jsme v podstatě normální lidé, kteří jen pijí krev?*“

Henry se na ni usmál. „*Kolik normálních lidí znáš?*“

Nesnášela, když jí na otázku odpovídal otázkou, ale teď pochopila, co má na mysli. Upřímnost k sobě samé ji nutila uznat, že i Celluci má pravdu. Skutečně si potřebovala dokázat, že je stále sama sebou. Jako vždy. Čím více věcí se měnilo, tím více zůstávaly stále stejné.

„*Tak to jsme si už ujasnili...*“ Rozhlédla se kolem, hledala místo, kam by se mohla posadit a popřemýšlet. V jejím starém životě by to byl stánek s koblihami nebo židle u okna levné restaurace a tolik šálků kávy, kolik by bylo třeba. V jejím novém životě jí místo obklopené lidmi v rozjímání nijak nepomáhalo. A kromě toho, káva, která tvořila nedílnou součást staré rovnice, u ní nyní vyvolávala prudké zvracení, což upřímně nesnášela.

Před několika lety renovovala CITY TV, jedna z torontských stanic, budovu na rohu Johnovy ulice. Dali si na ní skutečně záležet a bílý, šestipatrový dům s moderními okny zdobenými ornamentálními prvky se nyní stal atraktivní dominantou okolí. Vicki odbočila na ohoz, který budovu odděloval od její usedlejší sousedky, a bleskurychle vyšplhala vzhůru po tom, co pro příslušníka jejího druhu bylo v podstatě obyčejným schodištěm.

Když se o několik vteřin později ocitla na střeše, usadila se na jednom zubovitě vybíhajícím rohu a rozhlédla se po centru města. Tohle byly její ulice, nikoliv Cellucioho – a už vůbec ne nějaké

přespolní pijavice. Bylo na čase, aby si vzala zpátky to, co jí patřilo. Zazubila se a potlačila nutkání zaujmout dramatickou pózu.

Vzato kolem a kolem nebylo příliš pravděpodobné, že by oddělení Torontské metropolitní policie – zastoupené osobou detektiva-seržanta Michala Celluciho – nějak hýřilo ochotou dělit se o informace. Krátce zalitovala, že tu výzvu nadnesla, ale pak nad tím mávla rukou. Jak řekl Henry, noc byla příliš krátká na litování.

Posadila se a sledovala davy lidí hemžící se na chodnících pod ní, v nichž se pestrobarevné postavy turistů zřetelně odlišovaly od běžných návštěvníků této čtvrti. Za srpnových pátečních nocí šlo o vyhledávané místo a torontská umělecká komunita si tu podávala ruce s věčnými snílky a stejně věčnými zkrachovanci.

Vicki se zamračila. Mac Eisler byl zavražděn ve čtvrtek před půlnocí v oblasti, která nikdy úplně nespí. Někdo musel něco vidět nebo slyšet. Něco, čemu pravděpodobně sám nevěřil, nebo to ze všech sil popíral. Vražda byla jedna věc, tvorové noci zase něco zcela jiného.

„Takže,“ zamumlala si pro sebe, „kde se asi bude takový člověk – a vzhledem k denní době spíše někdo místní než turista – nacházet dnes v noci?“

Našla ho ve třetím baru, kam se šla podívat, schouleného v koutě, kde se zoufale a neúspěšně pokoušel opít. Těkal očima ze strany na stranu, oběma rukama svíral sklenici a jeho držení těla křičelo do světa: *Snažím se tu vyrovnat s něčím hodně ošklivým, nechte mě být.*

Vicki se posadila vedle něj a na okamžik odkryla masku lovce. Zareagoval přesně tak, jak si přála.

Hleděl na ni, ztuhlý hrůzou, otevíral a zavíral ústa, ale nevyšla z nich ani hláška.

„Dýchej,“ doporučila mu.

Přerývané nádechy ho sice příliš neuklidnily, ale jeho paralýzu přece jen prolomily. Odsunul židli od stolu a pokusil se vstát.

Vicki mu sevřela prsty kolem zápěstí. „Zůstaň.“

Polkl a znovu se posadil.

Kůži měl tak horkou, že skoro pálila, a jeho pulz, který pod ní cítila, jí připomínal divoké zvířátko, jež se zoufale pokouší dostat se

na svobodu. Ucítla spár vlastního Hladu a i ona začala dýchat trochu přerývaně. „Jak se jmenuješ?“

„Ph... Phil.“

Pohlédla mu do očí a podržela je. „Včera v noci jsi něco viděl.“

„Ano.“ Napjal se skoro až ke zhroucení a roztrásl se.

„Bydlíš někde poblíž?“

„Ano.“

Vicki se postavila, zvedla ho na nohy a z tónu jejího hlasu vyzníval napůl rozkaz, napůl útěcha. „Zaved' mě tam. Musíme si promluvit.“

Phil na ni vystrašeně hleděl. „Promluvit?“

Přes hlasité volání jeho krve tu otázku téměř neslyšela. „No, tím začneme.“

„Byla to žena. Oblečená celá v černém. Vlasy jako tisíc vláken stínu, pleť jako sníh, oči jako černý led. Když mě viděla, zachechtala se hlubokým hrdelním smíchem a olízla si rty. Byly výrazně rudé. Pak zmizela tak rychle, že po sobě nechala v noční tmě otisk.“

„Viděl jsi, co dělala?“

„Ne. Ale na druhou stranu nemusela dělat vůbec nic, aby vzbuzovala hrůzu. Posledních čtyřiaadvacet hodin jsem prožil s pocitem, že jsem potkal vlastní smrt.“

Z Phila se vyklubal hotový básník. A taky trochu atlet. Celkem vzato považovala Vicki čas strávený v jeho společnosti za dobře využitý. Když usnul, vzala mu vzpomínku na ni a pozměnila to, co si vybavoval ze setkání v uličce. To bylo to nejmenší, co pro něj mohla udělat.

Ten popis vypadá, jako by utekla z nějakého Hammerova filmu: Draculova nevěsta zabíjí pasáka.

S klíčem v zámku se zarazila a naklonila hlavu. Celluci byl doma, cítila jeho život, a když se zaposlouchala velmi pozorně, cítila i jeho pravidelný dech svědčící o tom, že spí. Což nebylo nijak překvapivé – vzhledem k tomu, že do svítání zbývaly stěží tři hodiny.

Neexistoval důvod, proč by ho měla budit, jelikož neměla v úmyslu dělit se s ním o získané informace a nepotřebovala se ani

nasytit, ale po dlouhé, horké sprše se přistihla, že stojí u dveří jeho pokoje. A pak i u jeho postele.

Mikovi Cellucimu bylo třicet sedm let. Ve vlasech měl šedivé prameny, a přestože mu spánek vyhladil mnohé z vrásek, ty hlubší kolem očí zůstaly. Zestárne. A časem zemře. Co pak bude dělat ona?

Nadzvedla příkrývku a přitiskla se těsně k jeho boku. Vzdychl, a aniž se úplně probudil, letmo na ni pohlédl.

„Máš mokré vlasy,“ zamumlal.

Vicki se zavrtěla, natáhla se a shrnula mu z čela dlouhou loknu černých vlasů. „Dala jsem si sprchu.“

„Co jsi udělala s ručníkem?“

„Nechala jsem ho ležet mokrý a zmuchlaný na podlaze.“

Celluci něco nearticulovaně zabručel a znovu se ponořil do spánku.

Vicki se usmála a políbila ho na víčka. „Já tě taky miluju.“

Zůstala u něj, dokud ji nevyhnala hrozba svítání.

„Irene MacDonaldová.“

Vicki ležela ve tmě a slepě upírala oči do překližkového víka. Slunce zapadlo a ona už mohla útočiště opustit, ale ještě chvíli zůstala nehybně ležet a přemítala o jménu, které se jí objevilo na jazyku, jakmile se probudila. Vzpomněla si, jak se sarkasticky zamýšlela nad tím, jestli spolu vraždy Irene MacDonaldové a jejího pasáka nějak souvisí.

Irene byla objevena takřka ubitá k smrti v koupelně svého bytu. Dvě hodiny na to v nemocnici zemřela.

Celluci řekl, že si je osobně jistý tím, že za to nese vinu Mac Eisler. To Vicki stačilo.

Eisler mohl prostě mít tak velkou smůlu, že narazil na upíra, který se sytil stejně tak hrůzou jako krví – Vicki hrůzu také jednou nebo dvakrát okusila, když se jí v průběhu prvního roku Hlad náhodou vymkl kontrole, takže dobře věděla, jak návyková může být – nebo mohl být zabit z pomsty za Irene.

Vicki napadal jeden zaručený způsob, jak to zjistit.

„Brandone? Tady Vicki Nelsonová.“

„Victorie?“ Doktor Singh překvapením zapomněl předstírat oxfordský přízvuk. „Já jsem myslel, že ses přestěhovala do Britské Kolumbie.“

„Jo, no, tak jsem zpátky.“

„Předpokládám, že právě tomu vděčíme za ono viditelné zlepšení, ke kterému za poslední zhruba měsíc došlo u jistého detektiva, jehož oba dobře známe.“

Neodolala a musela se zeptat. „Bylo to s ním zlé, když jsem byla pryč?“

Brandon se zasmál. „Byl nesnesitelný – a to já, jak dobře víš, dokážu snést opravdu hodně. Takže děláš pořád stejnou práci?“

„Ano.“ A byla to pravda. Bože, jak skvělý pocit. „A ty pořád děláš koronerova asistenta?“

„Dělám. A protože mohu bezpečně předpokládat, že jsi mi nezavolala domů takhle dlouho po pracovní době jen proto, abys mě informovala, že ses vrátila ke své práci, co tedy chceš?“

Vicki sebou trhla. „Tak jsem si říkala, jestli ses náhodou nedíval na Mac Eislera.“

„Ano, Victorie, díval. A přemýšlím nad tím, proč mi nemůžeš zavolat během obvyklé pracovní doby. Musíš přece vědět, jak moc rád se před svými dětmi bavím o pitvách.“

„Ach bože, omlouvám se, Brandone, ale tohle je důležité.“

„Ano. Jako vždycky.“ Jeho tón byl tak suchý, až se skoro drolil. „Když už jsi mi zkazila večer, snaž se aspoň omezovat mou účast v konverzaci na prosté ano či ne.“

„Zkontroloval jsi Eislerův objem krve?“

„Ano.“

„Chyběla nějaká?“

„Ne. Naštěstí, navzdory poranění krku, nebyla integrita krevního řečiště narušena.“

Tak to bychom měli ano či ne; věděla, že to nedokáže dodržet. „Moc jsi mi pomohl, Brandone. Díky.“

„Řekl bych, že *pro tebe kdykoliv*, ale ty bys mě nejspíš vzala za slovo.“ Příkře zavěsil.

Vicki položila sluchátko do vidlice a zamračila se. Takže *ta druhá* se nenasytila. Pravděpodobnost se přechýlila ve prospěch toho, že Eisler byl zabit, protože zavraždil Irene.

„No jestli to není Andrew P.“ Vicki se opřela zády o černý trans am a upravila si na nose stylové brýle, které si nasadila hned po západu slunce. Teď, když si sčesala vlasy z tváře a skrývala oči za brýlemi s nedioptrickými skly, nevypadala o moc jinak než před rokem. Dokud se neusmála.

Pasák zůstal stát jako přimražený a jeho vztek ochabl dřív, než stačil vypustit ze rtů první vulgární nadávku. Slyšitelně polkl. „Nelsonová. Zaslechl jsem, že jste se odstěhovala.“

Když slyšela, že mu srdce buší jako o závod, rozšířila Vicki úsměv ještě víc. „Vrátila jsem se. Potřebuji pár informací. Potřebuji jméno jedné z dalších Eislerových holek.“

„Já nevím.“ Nedokázal uhnout pohledem a roztrásl se. „Neměl jsem s ním nic společného. Nevzpomínám si.“

Vicki se napřímila a pomalu vykročila k němu. „Zkus to, Andrewe.“

Náhle bylo cítit ostrý zápach moči a na přední části pasákových kalhot se rozlila tmavá skvrna. „Ech... D... D... Debbie Ho. Na žádnou další si už nevzpomínám. Opravdu.“

„A pracuje?“

„U tramvajové zastávky. Na rohu Jarvisovy a Carltonské.“

„Děkuji.“ Vicki pokynula rukou k jeho autu a ustoupila stranou.

Prosmýkl se kolem ní, skočil dovnitř a vrazil klíček do zapalování. Silný motor se s burácením probral k životu, zahvízdaly pneumatiky a pasák, ještě s posledním vyděšeným pohledem do stínů, vyrazil z parkoviště, během chvilky přeřadil tři převodové stupně, a než dojel na roh, už svištěl osmdesátkou.

Dva policisté, až dosud klidně sedící na parkovišti před stánkem s koblihami, zapnuli sirénu a vystartovali za ním.

Vicki zastrčila brýle do vnitřní kapsy tvídového saka, které si půjčila z Cellucioho skříně, a zazubila se. „Abych parafrázovala jistého adolescentního obojživelníka bojujícího se zločinem, je *skvělé* být upírem.“